

AZ ÉN USZONYATOS ZOMBIHALAM

ÖBÖLBŐL
VÖDÖRBE

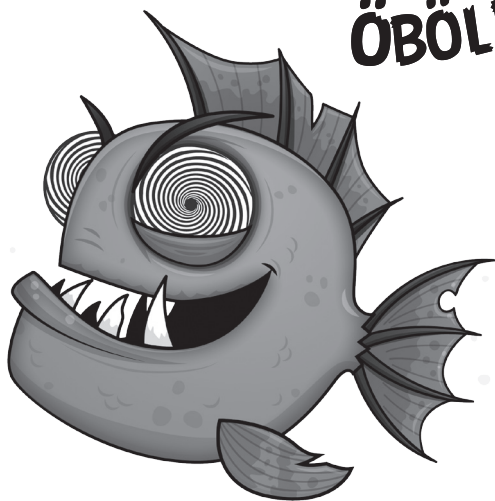
MO O'HARA

ITT
PÖRCESS
MEG!

AZ ÉN
USZONYATOS
ZOMBIHALAM

ÖBÖLBŐL
VÖDÖRBE

MO O'HARA

ILLUSZTRÁLTA: MAREK JAGUCKI

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2019

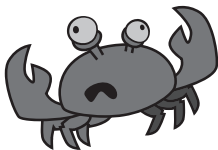
*Csodálatos ügynökömnek, Gemma Coopernek – ez a hal
partra vetődött volna nélküled! Köszönöm, hogy hittél
bennem és Frankie-ben!*

...LÓ
...CIÓ
...ÁCIÓ
ZOMBIVAKÁCIÓ!

1. FEJEZET

HÁNYATTATÁSOKKAL TELI ÚT

Pradeep még Frankie zombiszeménél is zöldebb képpel ült apukám kocsijának hátsó ülésén. És valahányszor apu lendületesen kanyarodott egyet, ő egy árnyalattal sötétebb zöld lett. Apukám szállást foglalt egy nyaralóban, és éppen oda tartottunk. Általában csak apu, a *Gonosz Zseni* bátyám, Mark; Pradeep apukája és az ő gonosz komputerzseni bátyja, Sanj szoktak menni a Nagy Nyári Kiruccanásra. Idén azonban Sanj számítéchtáborban volt, így aztán apu úgy döntött, már én és Pradeep is elég idősek vagyunk ahhoz, hogy menjünk.

Oltárinak ígérkezett a hétvége!

Még annak ellenére is, hogy Pradeep épp ötödször készült hányni négy órán belül (látszott

rajta, mert hirtelen nagyon meglepett képet vágott). Meg annak ellenére is, hogy jött Sami, Pradeep hároméves kishúga is, mert amint anyukáink meghallották, hogy Pradeep és én is elmegyünk hazulról, foglaltak maguknak egy iszappakolásos

wellnesshétvégét. (Mondjuk, azt nem értettem, mi a jó az iszappakolásban – az anyukák utálják a trutymós dolgokat, és nem szeretnek pakolni sem! Ki érti ezt?!) És végezetül: a hétvége még annak ellenére is királynak ígérkezett, hogy Mark bedurcizott, és nem volt hajlandó hozzám szólni, mióta megtudta, hogy Pradeep, Sami és én is jövünk. Bárcsak ütögetni se lett volna hajlandó, akkor tényleg hibátlan lett volna az út.

– Zacskót! – motyogta Pradeep, miután áthajtottunk egy bukkanón.

– Zacskót! – mondtam Saminek, aki mellettem ült gyerekülésben. Odaadott egyet a repülő hányszacsik közül, amiket Pradeep anyukája készített be nekünk az útra. Én széthajtottam, és továbbadtam Pradeepnek. Pradeep anyukája spéci szupererős zacskókat rendel a netről, amik nagyon nehezen szakadnak szét. Remek vízibombákat lehet belőlük csinálni, mert csak akkor ploccsannak szét, amikor becsapódnak a célszemélybe, töltés közben soha. Szinte fáj a lelkemnek, hogy arra kell elpazarolnunk őket, amire valók. De hát, ha jön az inger, nincs mit tenni.

– Blööee!

Pradeep teletöltötte a zacskót, aztán kinézett az ablakon.

– Ott vagyunk már? Ott vagyunk már? – kántálta nyafka hangon Sami.

Apu a tekergőző utat nézte a szélvédőn keresztül.

– Kábé húsz perc még – mondta.

Pradeep apukája az okostelefonját nézte.

– Pontosan 21,3 kilométerre van a célállomás.

Pradeep apukája simán elmehetne GPS-nek.

A hangja is tökéletes hozzá. Teljesen el tudja hitetni az emberrel, hogy tudja, merre kell menni, még akkor is, ha lövése sincs. Mondjuk, a műszerfalra nem hiszem, hogy felférne.

– Ha kinéztek a tenger felé, innen már látni a világítótornyot – mondta apu.

Pradeep, Sami és én kilestünk az ablakon.

A világítótorony magas volt, és fehér, olyan volt, mintha egy hatalmas tölcsér csavaros vaníliafagyi állna ki a tengerből. Egy olyan vaníliafagyitölcsér, aminek a tetejére valaki egy hatalmas lámpát szerelt. A földnyelv, amin a torony állt, jól benyúlt az öböl vizébe.

Mark a koci hátlujában gubbasztott mögöttünk, és a *Gonosz Zseni* magazin legújabb számát lapozgatta. Az e havi főcím az volt, hogy „Így igazd le a világot tíz egyszerű lépésben”. Fülhallgató volt a fülében, és fel sem nézett, amikor apu szólt.

– Tök király, Mark! Egy igazi világítótorony – mondtam neki.

Mark mérgesen felém fordult.
– Nincs semmi király ebben az agyament-túltengéses kirándulásban!

A fejére húzta a kapucniját.
– Hála nektek, lúzereknek, ez lesz a világ leggázabb nyara.

A Sami lába alatt lévő hűtőláda billegni kezdett. Felnyitottam a fedelét, hogy megnézzem, mi folyik odabent. A Frankie nevű zombiaranyhalam szeme zölden világított, és az uszonyával dobozos kólákat löködött a láda falának. Szerintem elborult kicsit a zombiagya, amikor meghallotta Mark hangját. Még mindig nem bocsátotta meg neki, hogy megpróbálta megölni a mérgező Gonosz Zseni-trutyijával. Szerencsére Pradeepnak és nekem sikerült egy áramütéssel visszahoznunk az életbe, és Frankie azóta a barátunk és haltestőrünk. Reméltem, hogy hamar meg fog nyugodni.

– Halacska ficáncol! – kiáltotta Sami.

A szám elé tettem az ujjam, és lepisszegtem Samit.

– Psssszt!

– Mit mondtál, kicsim? – kérdezte Pradeep apukája.

– Ööö, szerintem csak megörült, hogy meglátott pár halat a tengerben – vetítettem.

Sami felkuncogott, én pedig óvatosan visszacsuktam a láda fedelét. Veszély elhárítva.

Pradeep és én kinéztünk az ablakon. A világítótorony körül gomolygó sűrű ködben egy tábla állt az út mentén. Nehéz volt kivenni, mi van rajta, hunyorognom kellett, hogy lássam.

– Isten hozta Angolnásfokon! – hirdette a felirat. Alatta kisebb betűkkel, amik még olyan frissnek tűntek, mintha csak tegnap festették volna fel őket, ez állt:

– Ne etesd az angolnákat! Főleg a gonoszat ne!

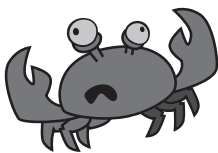
Isten hozta

ANGOLNÁSFOKON!

**NE ETESD AZ ANGOLNÁKAT!
FŐLEG A GONOSZAT NE!**

2. FEJEZET

ANGOLNÁSFOK ALATTOMOS ANGOLNÁJA

Pradeep még mindig zöld volt, de a tekintete ezt kérdezte: „Az volt odaírva, hogy van itt egy gonosz angolna? Miért van mindig minden tele gonosz dolgokkal?” A szája viszont ezt mondta:

– Még egy zacskó kéne!

Megértettem, mit üzent a tekintetével, és a pillantásommal válaszoltam is rá: „Ennek muszáj lesz utánajárnunk!” Közben odaadtam neki egy zacskót.

Nagyon értek a tekintetekből és a szavakból is!

Már épp sötétedni kezdett, amikor a világítótoronyhoz értünk. A torony tetején lévő reflektor fénye átviláglott a sűrű ködön, és a baljós derengésben a hely úgy nézett ki, mint egy horrorfilm díszlete. Libabőrös lett a karom, és olyan

érzésem volt, mintha százlábúak mocorogtak volna a gyomromban.

Pradeep színe egyből fakulni kezdett, amint kiszállt a kocsiból. Szép sorban kidobálta az út melletti kukába a lábánál lévő összes hányózacskót. Sami kiugrott, és az apukájához szaladt.

– Látni szeretném a tengert! – sikkantotta.

– Ma még nem lehet, kicsim – mondta Pradeep apukája, és felvette Samit a nyakába. – Majd holnap megnézzük. Most vacsora, aztán lefekvés.

Mark is előmászott a kocsiból, és körbenézett.

– Hülye világítótorony – morogta.

Pradeepre és rám nézett.

– Hülye agyamentek. Hülye nyaralás.

Én is kiugrottam az autóból, és Pradeeppal együtt kiemeltük a hűtőládát.

– Ne csináld már, Mark! – mondta apu. Ő még nem jött rá, hogy Mark csak és kizárólag gonosz dolgok iránt tud lelkesedni. – Jó buli lesz! Holnap elmegyünk horgászni egyet!

A hűtőláda megint billegni kezdett. Rátettem a lábam, hogy leállítsam, de inkább csak úgy nézett

ki, mintha egy képzeletbeli dallam ritmusára lóbálnám a lábam.

– Én, ööö, én nem tudom, hogy szeretnék-e halakat fogdosni, apu – mondtam.

– Aki nem segít kifogni őket, az nem is ehét belőlük. Itt ez a szabály, igaz, Mark?

Mark szúrós tekintettel bólintott. Látszott rajta, hogy még mindig nem bocsátotta meg, hogy bepofátlankodtunk az apuval közös kirándulására.

– De én nem is akarok halat enni – mondtam, olyan hangosan, hogy Frankie is hallja a hűtőládában.

– Én úgy döntöttem, peszkatáriánus leszek – jelentette be Pradeep –, vagyis mostantól én sem eszem halat.

– A peszkatáriánusok épphogy esznek halat, csak húst nem – javította ki az apukája.

– Én olyan akarok lenni, aki nem eszik halat. Azt hogy hívják? – kérdezte Pradeep. – Anti-peszkatáriánus?

– Legyen. Legalább több hal marad nekünk, igaz, Baskhar? – mondta apu Pradeep apukájának.

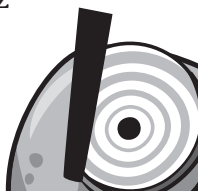
A hűtőláda lecsillapodott. Ekkor azonban megszólalt valaki, és ez *engem* zaklatott fel.

– Maguk jöttek a városból? – morogta egy rekedtes hang a világítótorny ajtajából.

Egy úr lépett elő a sötétből a derengő fénybe. Vagy azért, hogy mi jobban láthassuk őt, vagy, hogy ő jobban láthasson minket. Vagy csak megtántorodott, mert az egyik lába eldöntötte, hogy elindul, de a másíknak erről elfelejtett időben szólni. Szerintem leginkább ez utóbbi történhetett.

Ez a bácsi simán a legidősebb ember volt, akit valaha láttam. Idősebb volt a nagyinál, idősebb volt annál az öregúrnál, aki a sulí előtt segít nekünk átmenni az úton, de még annál a nagyon öreg fickónál is, aki abban az úrlényes filmben évtizedeket töltött hibernálva.

Kopott zöld esőkabát volt rajta, ami olyan strapabírónak tűnt, hogy még egy árvízben sem ázna be. A fején vadászsapka volt, az

arcából pedig nem sok látszott, de ami igen, az úgy nézett ki, mint egy sivatag domborzati térképe, amin az álla helyén homokdűnék vannak.

Hirtelen leesett, miért tűnt olyan ismerősnek, és épp el akartam mondani Pradeepnak, amikor ő rám nézett, és a tekintetével ezt üzent:

– Úgy néz ki, mint egy világítótorony-őr bármelyik Scooby-Doo-részből! Fogadjunk, hogy fogja majd azt mondani, hogy „...és meg is úsztam volna, ha nincsenek ezek a kotnyeles kölykök”.

Én visszanéztem rá, és az én tekintetem meg ezt mondta:

– IGEN!

Aztán meg ezt:

– Várj, hogyha ő a főgonosz, akkor mi vagyunk a kotnyeles kölykök?

– Mi van? Elvitte a cica a nyelveteket?

Az ösöreg toronyőr hangja úgy hasított az éjszakába, mint egy kalóz rozsdás kardja.

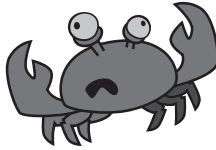
Egyenesen Pradeepra és rám nézett.

Ha ez egy félelmetes film lenne, itt kezdene el az ember kiabálni a szereplőknek, hogy üljenek kocsiba, és húzzanak el onnan.

3. FEJEZET

AZ ÖBÖL ÖRDÖNGÖS DÖGE

Pradeep szólásra nyitotta a száját. Először azt hittem, azt fogja mondani, hogy „Ha lenne itt egy macska, aki nyelveket lopdos, azt ön is biztosan észrevette volna!”. Valójában azonban ezt mondta:

– Én Pradeep vagyok, ők pedig Tom, Sami és Mark.

Rámosolygott az öregemberre, de úgy, mintha az öreg lenne az osztályfőnök, Pradeep pedig próbálná kidumálni magát egy intőből. Ez a nyájas vigyor Pradeep specialitása. Megszámolni sem tudom, hány intőt sikerült már elkerülnünk miatta, de az fix, hogy legalább százat!

– Én pedig John vagyok, ő meg itt Baskhar! – mondta apu.

Az öregember megrázta apuék kezét, aztán felénk biccentett, és ezt morogta:

– Menjünk be!

– Be a vízbe, be a vízbe! – ugrándozott fel-le az apukája nyakában Sami.

– A vízbe tilos bemenni éjszaka! – mondta az

öreg, és Sami felé fordult. – Még nappal is veszélyes, pedig olyankor látni az angolnákat... éjszaka viszont lesből támadnak!

– A gonosz angolnára tetszik gondolni? – kérdeztem érdeklődve.

– Honnan tudsz te a gonosz angolnáról?

Megfordult, és rám meredt.

– Már a városba is eljutott a rémség híre?

– Ööö, fel van írva az útmenti táblára – mondta Pradeep. – Az angolna a velejéig gonosz vagy csak egész gonosz?

Mark kivette a füléből a fülhallgatót.

– Van itt egy gonosz angolna? Király!

– Nincs benne semmi király, fiatalember – morrant rá a toronyőr. – Gonosz és kegyetlen, veszélyt jelent minden emberre és csónakra!

– Király! – mondta ismét Mark, és visszatette a fülhallgatót a fülébe.

Az öregember mormogott valamit a „mai fiatalokról”, mi pedig becipeltük minden cuccunkat a világítótorony földszintjén lévő hatalmas kör alakú szobába.

A toronyőr bácsi megpiszkálta a tüzet a kandallóban, és mesélt még egy kicsit az angolnáról.

– Pár hónapja jelent meg a gonosz szörnyeteg. Senki sem tudja, honnan jött. Ilyen nagy angolnát még sohasem láttak ezeknél a partoknál. A szája olyan hatalmas, hogy ketté tud vele harapni egy evezőt is!

– Bizonyára csak túloz! – mondta Pradeep apukája, és szorosán magához ölelte az ölében ülő Samit.

A toronyőr előhúzott egy két darabra tört evezőt a kanapé alól. Jól látszott, hogy a vaskos falapátot egy óriási fogakkal teli hatalmas száj harapta ketté. Eldöntöttem, hogy én messzire el fogom kerülni azt a lényt, ami ezt tette azzal az evezővel.

– Csak azért mond ilyeneket, hogy ide vonzza a kíváncsiskodó turistákat! – mondta apu, és

megborzolta a hajam. A tekintete pedig vagy azt üzent, hogy „Egyet se félj, kishaver!”, vagy azt, hogy „Ez az, löncshús van vacsira!”. (Apu különböző tekinteteiben nem vagyok olyan járatos, és ez a kettő különösen hasonlít egymásra.)

– Szép is lenne, ha ez csak egy mese lenne, amit a magukfajta bámész városbéli nyavalyások kedvéért talált ki valaki – mondta az öregember. – A baj csak az, hogy ez inkább elriasztja, és nem ide vonzza az embereket. A szörny folyton kiugrál a vízből, és kis

híján felborítja a csónakokat. Az emberek rettegnek tőle. Magukon kívül más nem is jön már ide idén. Valakinek el kell kapnia azt a gonosz angolnát, különben a világítótoronynak és Angolnásfoknak vége!

Sami ásított, és az apukája vállához bújt.

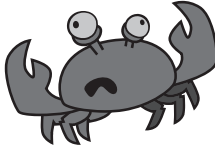
– Úgy látom, a kisleányt untatják már az angolnák. Beszéljünk inkább a vacsoráról! – mondta az öregúr vigyorogva. – A mai menü: angolnáspite és zöld aszpik!

Pradeep újra elzöldült, és kirohant a szobából.

4. FEJEZET

EGY BRUTÁLIS BÁTY BORZALMAS BECSTELENSÉGEI

Pradeep és én ledobtuk a cuccainkat az emeletes ágyra a torony teteje felé lévő szobánkban. Aztán kinyitottuk a hűtőládát, és megetettük Frankie-t – kicsempésztem neki egy kis zöld kocsonyát a vacsoráról. Mivel Frankie egy zombihal, csak zöld dolgokat eszik: penészes kenyeret, békanyálat – minél undibb valami, neki annál jobban ízlik.

Miközben ő befalta a kocsonyás zöld izét, Pradeep és én az angolnáról kezdtünk beszélni.

– Szerinted tényleg van olyan angolna, ami ketté tud harapni egy evezőt? – kérdeztem én.

– Én már hallottam olyan tengeri angolnáról, ami két és fél méteresre is megnőtt! – válaszolta Pradeep.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Próbáltam a padlón a lépteimmel kimérni,
mekkora az, de végül feladtam.

– Az milyen nagy? – kérdeztem.

– Ha felakasztnánk a kosárpalánkra a suliban,
leérne a földig – válaszolta Pradeep.

Épp azt próbáltam elképzelni, ahogy egy
ekkora hatalmas angolna kettéharap egy evezőt,
amikor valaki odakint

trappolni kezdett
lefelé a lépcsőn.

Mark a felettünk
lévő szobában
volt, Pradeep
apukája és Sami

alattunk, apu
pedig őalattuk, az
öreg toronyőr mellett.

Láttam a szobája ajtaját,
amikor segítettem

apunak becipekedni.
Egy nagy tábla volt
rajta, amin ez állt:

